Wulkeneieren

door

B. J. J. R. Walrecht

Op 13 Maart 1948 vond ik op de golfbreker bij de „Kijkuit" te Yerseke een groot aantal legsels van Wulken (Buccinum undatum L.). Onder deze legsels waren er een paar van bijzonder grote afmetingen: 20 × 9 × 11 cm en 17 × 15 × 11 cm. Zij waren gebouwd als bestonden zij uit verscheidene legsels, en wel 8 à 10 op en naast elkaar gehecht (fig. 1).

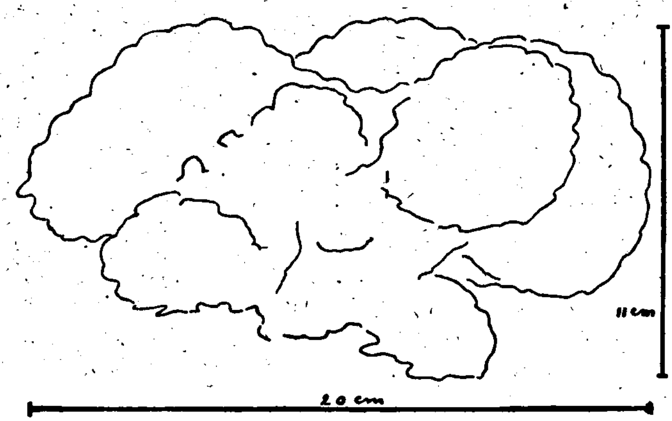

Fig. 1. Omtrekschets van een samengesteld wulkenlegsel.

Zoals bekend wordt ieder legsel van de Wulk aan een of ander voorwerp bevestigd. Aan de basis hebben de afzonderlijke beursjes een enigszins vertikale stand met een verbreed aanhechtingsvoetje, de overige liggen er in allerlei standen overheen.

Dergelijke duidelijke aanhechtingsschijfjes ontbraken tussen de uitwassen in de klomp, maar wel stonden de onderste beursjes van elke uitwas rechthoekig op de rest. Het is dus vrijwel zeker dat wij met het legsel van meer dan één Wulk te doen hebben. Het aantal beursjes, voorzichtig geschat, beliep stellig 3000. Het tellen zelf is een onbegonnen werk, maar aan de voorzijde geteld en rekening houdend met de dikte van het bouwsel, kwam ik op 2800 kapsels, zodat, met enkele er buiten vallende uitwassen, wel de 3000 gehaald wordt.

De onderste beursjes bevatten de hoogst ontwikkelde eieren; zij waren echter nog pas in het stadium, waarop het slakje zijn vorm begint te krijgen.

Dit sluit in, dat zij nog zeer, zeer zwak gebouwd waren, zodat het de grootste moeite kostte enkele gaaf op een voorwerpglaasje onder de

microscoop te krijgen. Werden de kapsels voorzichtig opengeknipt, dan was de geringste druk voldoende om de diertjes te verpletteren. Zelfs wanneer het gelukte een slakje onbeschadigd uit een opengeknipt beursje te krijgen, dan ging het toch kapot bij het neerkomen op het objectglas.

Degene, die onbeschadigd op het glaasje opdroogden, gaven een schelpje in aanleg te zien, dat zelfs door het drogen vrij stevig werd. Slechts de meest ontwikkelde vertoonden de aanleg van het mondkanaal. Bij de vele vernietigde exemplaren bleken nog voedingseieren aanwezig te zijn.

In de Fauna van Nederland, afl. VII, blz. 134 vermeldt Van Benthem Jutting, dat Portmann in de veligerlarven van de Wulk tot ruim 100 voedingseieren waarnam. Ook de door mij in het bovenbeschreven stadium vrij geprepareerde slakjes bevatten ongeveer 100 voedingseieren. Zij waren op het voorwerpglas gemakkelijk te tellen. In de slakjes met de reeds gevormde schelp kwamen slechts enkele van deze voedingseieren voor, zodat de resorptie plaats schijnt te hebben juist als de schelp haar definitieve vorm met siphonaalkanaal begint te krijgen.